

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΟΝΤΑ

[Αφιερωμένο στο φίλο κ. Έμμ. Σωφρόνη, Δήμαρχο του Ναυπλίου].

Ήτανε μιά γλυκιά χειμωνιάτικη μέρα. Ο Άργολικός κόρφος άστραφτε όλος κάτω από τὰ φιλήματα του Ήλιου. Ός τόσο, οι κορυφογραμμές των μακρινών βουνών ήταν κατάλευκες από τὸ τελευταίο χιόνι, που στην καρπύλη του Άρχονταίου φάνταζε πὸ πηχτό, πὸ γυαλιστερό, σὰ σὲ Άλπικο βουνό. Καὶ τὸ Άνάπλι, τὸ Ιστορικὸ καστέλι, μὲ τὸν κωνικὸν ὄγκο του Παλαμηδίου του καὶ τὰ μπεντένια τῆς Άκροναυπλίας του, φαινότανε λιγότερο μονιῶ σή-μερα.

Βρισκόμαστε σὲ 1790. Περίμενο ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Βενετσάνων στὴ σκλαβιά τῶν Τούρκων, τὸ πολὺπαθο Άνάπλι, ἢ «κορῶνα τοῦ Μωριά», τοιχοῦσμένο πάντα, διατηροῦσε ἀκόμη τὰ πέτρινα ἐμβλήματα πού του εἶχε βάσει γύρω στὸ φάρακά του ὁ προεξάρχων Φραγκίσκος Γουμάνης. Μὰ ἐδῶ καὶ καί, ἐπάνω σὲ ψηλὰ κωνάρια, ἀνέμιζε ἢ κόκκινη - ἴδιο αἶμα - σημαία τοῦ Προφήτη καὶ ἄστραφτοκοποῦσε στὶς κορφές τῶν μναρέδων τὸ μισοφέγγερο.

Ήτανε λοιπὸν τὸ γέγραμ μᾶς ὄραιας χειμωνιάτικης μέρας, ὅταν μιά μεγάλη γαλέρα ἔμπαινε μὲ ὀλοφρούκατα πανιά σὸ λιμάνι. Πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὸ Μπουρτζὶ κ' ἔρριψε ἀγκυρά στὰ δυσμικὰ μωριά. Σὲ λίγο δὺὸ νέοι, παλληκαρόπουλα ἀκόμη, πήδησαν στὴ στεριά. Ήταν ὁ Άντρέας καὶ ὁ Γουίδος, τὰ παιδιά τοῦ ἄρχοντα Πέτρου Λορεδάνου, τελευταία βλαστάρια μεγάλης βενετσιάνικης γενιάς, Ιστορικός γιὰ τὴν εὐγένειά της καὶ τὰ πλούτια της. Ἀναπλιώτες καὶ οἱ δὺὸ, εἶχαν γανηθεὶ στὸν τόπο τοῦτο, τὸν καιρὸ πὸ τὸν ὄριζε ἡ Γαλινοστὴ Δημοκρατία, ὅπως ὄριζε ὀλο τὸ Μωριά κ' ἕνα κομμάτι τῆς Ρωμυλίας. Ὁ Λορεδάνος εἶχε ὀθει ἀπὸ τὴ Βενετιά νὰ ἐγκατασταθῆ σ' Ἀνάπλι, ἐμπορευότανε τὸ σιτάρι καὶ γρήγορα σὺναζε βίος καὶ βίος. Μὲ τὸν καιρὸ, παντρεύτηκε μὴν Ἀναπλιώτισσα, ἔχτισε σπίτι, γίνθηκε ὁ πρῶτος τοῦ τόπου. Τὰ καράβια του μπινοβγαίναν στὸν Ἀργολικὸ, φέρνοντας παραμάτεες ἀπ' ὀλα τὰ πόρτα τῆς Ἀνατολῆς, καὶ τ' ὄνομά του ἦταν φημισμένο σὲ ὀλες τῆς θάλασσας ὅπου ἀνέμιζε ἡ σημαία του. «Ὁ ἄρχοντας Πέτρος!» λέγανε.

Μὰ ἦσαν καὶ χρόνια δισέχτα. Τ' ὄσκηρια τοῦ Ἀλῆ Δαούς Παοῦ κατέβηκαν πυκνὰ σὰ μερηγῆκα, διῆβησαν τὰ Δεοβενάκια καὶ παρατάχτηκαν μπροστὰ στὴ Φόσσα τοῦ Ἀναπλιῶ, ἄγρια, ἀπειλητικὰ, χτυπώντας νύχτα - μέρα τὰ τουμπέλεκια τους, «λά - ἰλάχ!»

Μὰ καὶ ἀπὸ πελάου ἡ Τουρκία εἶχε ζῶσει τ' Ἀνάπλι. Διακόσια τόσα καράβια, μὲ τὸ Τζανουὶ Παοῦ, παραταγμένα μπροστὰ σὸ λιμάνι, δὲν ἄφηναν νὰ μῆθι ὀυτε βαρκοῦλα. Κ' ὀυτερὸ ἄρχισε ὁ πόλεμος, ἡ φωτιά στὴ φωτιά, τὸ κανονίδι μὲ τὰ ὀβούζια καὶ τῆς μομπάρδες.

Ντόποιοι καὶ βενετσάνοι - ὀλοιοι χριστιανοὶ - ἀντιστάθηκαν ὀσο μπορούσαν. Τὸ αἶμα ἐπῆξε στὶς ντάπες καὶ σ' ἄ μπεντένια ὁ κό-

σμος πείνασε μέσα σὸ καστέλι. Δίψασε, ἔφαγε ποτικούς καὶ γάτες, μὰ σὸ τέλος ἦρθε, ὄρηγ ἠθεῶ, κ' ἡ προδοσία τοῦ Σάλα, τὰ βουλωμένα κανόνια τῶν βενετσάνων δὲν παίρναν φωτιά, καὶ τ' Ἀνάπλι, τὸ παινέμένο, ἢ κορῶνα τοῦ Μωριά, ἔπεσε στὰ χέρια τῶν Τούρκων.

Ὁ ἄρχοντας Λορεδάνος εἶχε ἀπὸ κάμποσον καιρὸ μαντέψει πὸὸ θάταν τὸ τέλος τοῦ πολέμου τοῦτου κ' εἶχε λάβει τὰ μέτρα του. Σύνταξε γλήγορα - γλήγορα τὰ χρῆματά του, τὰ πολύτιμα κοσμήματα τῆς γενιάς του, κληρονομία πάππου-προσπάππου, κατέβηκε στὴν κατακόμπα τ' ἄρχοντικοῦ του καὶ τόχωσε βαθεῖα σὸ σκοτάδι, ἔχτισε τὸ στόμα τοῦ κρηφῶνα καὶ κύλισε μιά πλάκα ἄπάνω. Κ' ἔτσι, κανεὶς ἄλλος ἀπ' αὐτὸν δὲν ἔζηρε πὸὸ ἦτανε κρυμμένος ὁ θησαυρός του. Καρμιά φορὰ, (πὸὸς ξέρει τῆς Μοίρας τὰ γραμμένα;) μπορεὶ νὰ γινότανε πάλι δικὸς τοὺς ὁ τόπος, καὶ τότε αὐτός, ἢ τὰ παιδιά του, νὰ γυρίζαν νὰ πάρουν τὸ θησαυρὸ.

Σὲ λίγες μέρες τ' Ἀνάπλι παραδόθηκε. Σύμφωνα μὲ τὴ συνθήκη, ὀλοιοι στρατιωτικοὶ βενετσάνοι μείναν αἰχμάλωτοι πολέμου, οἱ πολῆτες βενετσάνοι διατάχτηκαν νὰ ἔτοιμοσθουν νὰ φύγουν καὶ μόνο οἱ ντόποιοι εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ μείνουν. Τὸ παρακάλεσμα γίνθηκε στὴ Γλώσσα. Ἐνας - ἕνας οἱ βενετσάνοι περνοῦσαν τὴν καμάρια, κατέβηκαν τῆς γλαστέρης σκάλης καὶ μπαρκαρίζονταν. Οἱ Τούρκοι τοὺς ψάχνανε. Δὲν τοὺς ἄφηναν νὰ πάρουν ὀυτε μὴν ἄλλοξιά ῥοῦχα... Μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους, φτωχὸς αὐτὸν Ἰωβ, πέρασε τὴ σκοτεινὴ θλιβερὴ καμάρια καὶ ὁ Πέτρος Λορεδάνος μὲ τὴ φανερὰ του, παραγορῶντας τῆς γυναικῆς του, πὸὸ ἔβλαψε, σφιγγοντας τὸ Γουίδο στὴν ἀγκαλιά της καὶ κρατώνοντας ἀπὸ τὸ χεράκι τῶν Ἀντρέα.

— Κοιράγιο, γυναίκα, τῆς ἔλεγε ὁ ἴσαμε χιές ἄρχοντας Πέτρος. Καὶ τῆς ἔθιμιε τὸ βιβλικὸ ῥητό: «Τὰ καλὰ ἔδεξαμεθα, τὰ κακὰ ὀυχ' ὀποῖσώμεν; Ἐτὴ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου εὐλογημένων!»

Καὶ ἡ δόνα Φελίτα ἐπνιξε τοὺς λυγμούς της, γὰ νὰ μῆν πικραίνη πὸ πολλὸ τὸ σύντροφο της.

Σὲ λίγο, τὰ καράβια μὲ τοὺς πρόσφυγες ἄτλοσαν τὰ πανιά, μάχωναν πέρα κατὰ τὴν Καραθῶνα. Οἱ διαμνησὶ βενετσάνοι, ὄραδιοσμένοι σὰ καταστρώματα, βλέπανε μὲ δακρυσμένα μάτια νὰ χλωμαίνη σὸ φόντο τοῦ κόρφου ἢ ζωγραφιά τ' Ἀναπλιῶ, νὰ χανέται...

Πέρασαν κάμποσα χρόνια. Ὁ ἄρχοντας Πέτρος πέθανε σ' ἕνα φτωχόσπιτο τῆς Βενετίας, κοντὰ σὸ Γκράντε Κανάλε, κ' ὀλοιοι εἶπαν πὸς εἶχε μείνει ἕνα πικρὸ παρὰπονο στὴ γινεγῶση τῆς του..

Κι' όταν πέρασαν δέκα χρόνια ακόμη, και τα δυο άγούμια μεγάλωσαν και γίνηκαν παλληκαρούλια, η μητέρα τους η δόνα Φελίτσια σκέφτηκε πως ήταν καιρός πια να τους φανερώσει το μυστικό.

— 'Ακούστε, παιδιά μου, τους είπε μιά βραδιά. Πέρασαν δέκα χρόνια από τότε που πέθανε ο καυμένος ο πατέρας σας. 'Εσύ, Γουίδη, είσαι τώρα είκοσι χρονών, και ού, 'Αντρέας, είκοσιπέντε. Τώρα πια μπορούμε να ξεκλέψω την παραγγελία του και να σας παραδώσω το φακέλλο που μού έμπιστεύτηκες πεθαίνοντας. Νό, έδώ μέσα θά βρείτε τις τελευταίες θέλησεις του πατέρα σας!

Ο 'Αντρέας, συγκινημένος, πήρε το στενόμακρο φακέλλο με τις πέντε μαύρες βούλες, που είχαν το γενεαλογικό τους έμβλημα, τον άνωτε κ' έβλεπε αλε δυο χαοτία : το ένα ήαν γραμματό του Πέτρου Λορεθάου «στα παιδιά του», το άλλο ένα σχεδιάγραμμα, σε περιγραφή, του ύπογειου με την κατοικία και τον κρυφώνα, όπου είχε άσφαλισή το θησαυρό του. Ο άρχοντας Πέτρος έγραφε κι ο και με ποιόν τρόπο θά έναπαροχούσαν τα οικόγενειακά τους κειμήλια και όλο το θησαυρό. Μέσα στο φακέλλο ήταν κ' ένα κλειδί.

'Υστερ' από λίγες ημέρες, οι δυο νέοι (οι στερητοί της γενιάς τους) έφοδιασμένοι και με συστατικό γραμματό στον Πρόεδρο τής 'Ολλανδίας Ρούτα, έφίλησαν το χέρι τής μνάας τους, παρακαρίστηκαν σε μιά γαλέρα και να τώρα που βρίσκονται στ' 'Ασιαλί.

— 'Από δώ, Γουίδη, έλεγε ο 'Αντρέας στο μικρότερο άδερφό του. 'Εγώ θυμάμαι καλά τά μέρη, κι' άς πέρασαν τσα χρόνια. Μού φαίνεται σάν να έβγαυ χτές από τον πόλο τουτου όπου γεννηθήκαμε και οι δύο.

— Κ' έγω κάτι άρχίζω να θυμάμαι τώρα... 'Από δώ δέ βγαίνουμε στή... να δής πώς τή λέμε... στή Φόσσα ; ρωτοφας ο Γουίδης.

— Νάτην, γυαλίζει άκόμη το νερό τής, άνάμεια άπ' τα βούρα! !...

'Ετσι κουνενιάζοντας, με τή μιάν άνάμνηση επάνω στην άλλη, τα δυο άδέρφια πέρασαν τήν παλιά τάφρο που σκάφανε οι πρόγονοί τους, διάβηκαν το μακρό γεφύρι με τις κωνίρες κι' αντίκρισαν τήν «Πόρτα τής Στεριάς» με το πέτρινο λιοντάρι στο άξονά της, το χλιοχρονικό λιοντάρι που κρατούσε με τα μπροσάνά του πόδια έν' άνοιχτό μπρούμινο βιβλίο. Κι' ο Γουίδης, σηκώνοντας το κεφαλί, διάβασε τήν προγονική έγγραφή :

'Ο άρχοντας Πέτρος πέθανε σ' ένα στωχόσπιτο τής Βενετιάς.

PAX TIBI
MARCE EVANGELISTA
MEUS

(Ειρήνη σοι, Μάρκε Ευαγγελιστά μου).

Μπήκαν στη θολωτή καμάρα τής Πόρτας. Στή μέση του θόλου, επάνω από το κεφαλί τους, έβλεαν κερμαμένο το ιστορικό γιγαγάνι του Γεντίσσοου, που πρόφας πάτησε τά τείχη, στην άλωση. Τό γιγαγάνι κεινό, κάθε Παρασκευή, λέει ο θρόλος, τήν ημέρα δηλαδή που πάφθηκε τ' 'Ανάτλι, έσταξε αίμα, κόμπο - κέμπο.

Οι δυο Λορεθάουι μπήκαν στην πόλη, κώχησαν στα σοκάκια. Τά βήματά τους άντηχούσαν στα καλινιριμια, ένθ τα μάτια τους ψάχνανε γύρω, γεμάτα περιέργεια. Πέρασαν κοντά από το Μεγάλο Τζαμί, από τους καφενέδες. Οι τουρκαλόδες, έαλωμένοι τεμπέλικα, φουμάριζαν τα τσιμπάκια τους. Μερικοί άνασχηκθήσαν και ορίζανε λοξές ματιές στα δυο παλληκάρια. Οι Βενετοάνι προσπέρασαν, άνηφορίζοντας. — 'Από δώ ! από δώ !... Θυμάμαι καλά τούς δρόμους ! έλεγε πια ο μεγαλειότερος άδερφός στο Γουίδο, που άκολουθούσε πίσω τους.

Κι' έτσι, πήσαν σκαλι-σκαλί τή μακριά σκάλα που φέρνε στην 'Ακροναυπλία. Στή μέση τής σκάλας, ο 'Αντρέας άρπαξε το χέρι του άδερφού του, και με φωνή που έτρεπε από συγκίνηση, έλεγε :

— Γουίδη ! νάτο ! νάτο το σπίτι μας !

— Ναι, αυτό το ψηλό, το τρίπατο, με τά πρόσινα καφέκια ! έλεπε ο Γουίδης.

— Αυτό... με τή τζαμωτή ξελόνιζα !... 'Αχ, τότε δέν ελεγε καράσια, στένας ο 'Αντρέας.

Προχώρησαν, στάθηκαν άπό κάτω και κοιτάζαν με τά μάτια βουρκωμένα, το πατρικό τους σπίτι. Οι άναμνήσεις άνέβαιναν άπό τά βάθι των χρόνων και τους έδεναν κόμπο στο λαϊμό... 'Ηταν σούρουπο πια. Οι πρώτες βραδινές σκιές κατέβαιναν στέν από μερο δρομάκο, όπου κεινή τήν ώρα δέ φαινότανε ψυχρή γεννη... 'Αξάρνα, ή βαριά πόρτα του σπιτιού έτοιρε στους μπροσίνιους ρεζέδες τής, άνωτς, και φανερώθηκε ένας γιγαντόκορμος 'Αράτης, με σαρκί.

— Τι κοιτάς ! Τι θέλεις ; τους ρώτησε άπότομα. Μά οι Βενετοάνι δέν καταλόβριαν τή γλώσσα του, χαμωγελοΐσαν με άμηνανία, προσάψθησαν να συννευθοδύν με χειρονομίες, μα δέν ήταν βολετό και κατάνησε κομποδίο. 'Αξάρνα, ο 'Αράτης χτύπησε το κού-

τελό του με τήν παλάμη, κώχηκε μέσα, άφήνοντας τήν πόρτα άνοιχτή, και σε λίγο, στην ξελόνιζα, φανερώθηκε ένας Τούρκος, μεσόκοπος, βλογοκοκμομένος, που κοιτάε περιέργα τούς δύο νέους και τούς ρώτησε σε τρεις γλώσσες τι θέλουν, πρώτα Τούρκικα, έπειτα Ρωμικά, τέλος Βενετσιάνικα :

— Ποιοί είσαστε ; τι ζητάτε ;...

— Είμαστε, άπάντης ο 'Αντρέας, παιδιά του ποτέ Πέτρου Λορεθάου, που ήταν ιδιοκτήτης του σπιτιού τουτου, στον καιρό του προβιόρου των κίστρον Αύγουστίνου Σαγκρεδού. 'Ηρθαμε σήμερα από τή Β νειά, μ' άφορμένο σκοπό. Θελουμε να μλήσομε στο σημερνό άφέντη του σπιτιού.

— 'Εώ είμαι ο σημερνός άφέντης του σπιτιού. 'Ονομάζομαι 'Αγ' Απαός Δελβινιώτης... Πέραστε άπάνω !

Κι' ο 'Αγός τραβήχηκε από το παράθυρο και πήγε στη σκάλα να τούς ύποδεχτή : «Καλώς, ώρίσατε !» Και τούς έξετίε από τήν κορφή ως στα νύχια. Οι δυο Βενετοάνι, κοιτάζαν κι' αυτοί γύρω. 'Αναγνώριζαν βεβαιά τά διαμερίσματα, μα κι' εσς ποκος τους έσφιγγε τήν καρδιά γιά τις άλλες που βρέλασαν στο πατρικό τους σπίτι. Τά μουσουλμανικά χρώματα φάνταζαν παντού. 'Ο φρεγγίτης τής σάλας ελεγε καράσια : στο ταβάνι ένας προσκονόκοκμος ντουρός στους τοίχους σπαθιά κερμασίματα, κομπούρια, κεφαλοσπίτες. Γύρω νιβανια. Παντού μύριζε Τουρκιά κι' άγριάδα... Κι' ο 'Αράτης, άφου έφερε τούς καφές, στάθηκε σιωπηλός στην πόρτα τής σάλας, όρθος κι' έτοιμος.

— Θά ήθελα να μλήσομε χωρίς μάρτυρες, έλεπε τέλος ο 'Αντρέας στον 'Αγ' Απαό δείχνοντας με το μάτι το μαύρο φάλακα.

— Σαλήμπ, τίγανες έξω! δειτάε ο άφέντης του σπιτιού. 'Ο 'Αράτης έκαν' έναν τεμενά και κώχηκε, κλείνοντας πίσω του τήν πόρτα...

Καθόντουσαν κοντά, γύρω από ένα σοφρά, πίνανε τον καφέ τους και σγοκοιβενιάζαν.

Οι δυο Βενετοάνι, άφου δέ μπορούσαν να κάνουν κι' άλλους, έπρότειναν στον τωρινόν ιδιοκτήτη του σπιτιού να τούς άφήση να πάρουν τόν προγονικό τους θησαυρό και να τού δώσουν ένα κολό μερικί... 'Αστραφάν τα μάτια του Μουσουλμάνου από χαρά, πετάχτηκε άπάνω, χοροπηδούσε, άγκάλιαζε τόν ένα νέο, τόν άλλο, τους έκραξε παιδιά του, σάινια του. Έλεγε πως; αυτός άγοπάει τούς Βενετοάνους, τους χριστιανούς, τούς έβραίους, όλον τόν κόσμο!

— 'Γαλά, να βουΐμε το κερμά και θά ιδήτε, σάινια μου !... Μόνο χροιάζετε προσοχή, φρονιμάδα να μη μας πάρουν χαμπάρι οι άλλοι πασάδες και χατήκαμε. Θά ξεπάνε όλοι μερικί !... Τι ; να πάτε γράμμα στον πρόεδρο τής 'Ολλανδίας ; 'Αμ' ατιδες μεράνιχα με τους πασάδες βρίζεται. 'Αμείως θά τούς το πή !... 'Αμάν και μη το μάθη κανείς, γιατί πια κώχηκε ο θρησνός !...

Χτύπησε τά παλαμάκια, φανερώθηκε ο 'Αράτης. 'Ο 'Αγός δειτάε να έτοιμοδούν τεραπίε γιά τρεις. 'Α, όλα κι' όλα ! Δέ θά τους άπνηνε βέβαια να πάνε σ' χάν ! Στο σπίτι του θά μένανε.

— Σαλήμπ, πές να έτοιμάσουν το μουσαφιρ-όντά ! Κι' όταν εναίνιμουν μόνοι, κατσίτριωσαν το σόχιο : 'Εκείνη τήν ίδια βραδιά, ύστερ' από τό ραί, θά κατέβαιναν στο ύπογειο να ξεθώφρον το θησαυρό. Κανείς δέν έτρεπε να τό ξέρη. Ούτε κι' ο ίδιος ο Σαλήμπ, κι' ες ήταν ο πιο πιστός του σκλάβος.

Φάγανε ήπιανε σερπιέτια, φουμάριζαν, κουνενιάσαν. 'Ο Τούρκος ήταν όλο γέλιο. Οι δυο νεαροί Βενετοάνι ήταν ένθουασμένοι με τόν 'Αγ' Δελβινιώτη. Τούρκος και νάναί τόσο καλόκαρδος !.

Περασμένα μεσάνυχτα, ο 'Αγός λέει :

— 'Ε, τι λέτε, παιδιά ;... 'Ωρα δέν είναι ; Σηκώθηκαν. 'Όλο το σπίτι ήταν βυθιμένο στον ύπνο. Κοιμόντουσαν κι' οι γανωμισσες και οι σκλάβοι και τά οικιακά. 'Ο 'Αγός ψήλος, σιβαρός, πήγανε μπροστά, κρατώντας μιά τεραφάρτη λουστέρνα. 'Ακολουθούσαν οι δυο νέοι. Ο Ιταϊτός τους, μεγαλωμένο, γραφόνταν επάνω στους τοίχους του διαδρόμου... Κατέβηκαν τήν έσωτερική σκάλα που έτριε κάτω από τά βήματά τους, φτάσανε στο ισόγειο. 'Ο 'Αγός έβγαλε από τό ζουναδί του ένα τερασίνο κλειδί, άνοιξε τήν πόρτα. Πέρασαν από μιά θολωτή καμάρα, κατέβηκαν λίγα σκαλάκια. 'Ο 'Αντρέας έξεδιπλώσε τήν περγαμηνή. Τό φως τής λουστέρνας έδειξε τις μαφες κοντρές γραμμές που έσοχημάτιζαν το ποπογραφικό σχεδιάγραμμα... Δέν έδωσκολέτηκαν να βρουν τή θέση. 'Ο 'Αγός πήρε από μιά γωνιά μιάν άείνα, σπλόδωσε στο χέρι, με τά σκαλία άνοιχτά, βέσσε με δύο-τρεις... δέκα. Οι άσβέτες πετάχτηκαν, ή μεγάλη πλάκα ξεκόλλησε. 'Ανοιχτηκε μιά μεγάλη τρύπα. Μιά βαρεία κυρσοδιά μοιλάκι, άγέρας όρθος κι' άρροσθημένος ξεπήδησε από τά σπλάχια τής κατακόμψας. Μιά σκαλίτσα πέτρινη γυριστή, φάνηκε. 'Ο 'Αγός γανάτσε κ' έφριξε μέσα το φως τής λουστέρνας.

— Κατέβητε ! έλεπε στους δύο νέους.

(Τό τέλος στο προσεχές)

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

